

Tôi là một cô bé năm nay lên 7 tuổi, tôi rất yêu quý bà ngoại của mình và ngoại tôi cũng vậy, rất yêu thương và lo lắng cho tôi. Ngoại hay tặng tôi quà, đặc biệt có chiếc khăn đỏ rất đẹp tôi vô cùng thích. Tôi thường đội nó trên đầu như một thói quen nên mọi người hãy gọi tôi là “cô bé trùm khăn đỏ”. Một hôm, bà tôi bị ốm, mẹ làm bánh và dặn tôi mang qua biểu bà, trước khi đi mẹ có nhắc nhở và bảo với tôi rằng: "Con đi đường thẳng, đến nhà bà luôn nhé, đừng la cà. Đường vòng qua rừng có rất nhiều chó sói đấy."

Tôi vâng lời mẹ rồi nhanh chân đưa giỏ bánh qua nhà bà. Nhưng trên đường đi, nhiều bông hoa đẹp rực rỡ sắc màu, những chú bướm tung tăng bay lượn giữa khu rừng tuyệt đẹp đã thu hút tôi, khiến tôi quên mất lời mẹ dặn trước khi đi, cứ theo đường rừng mà vào chẳng mấy may suy nghĩ. Vừa tung tăng một đoạn thì tôi gặp một bạn sóc nhỏ xinh xinh, chúng tôi nói chuyện một lúc rồi sóc bảo với tôi rằng: "Cô bé quàng khăn đỏ ơi, cô quên lời mẹ dặn à. Mẹ cô dặn phải đi đường thẳng, không được đi đường vòng qua rừng kẻo chó sói ăn thịt cơ mà. Cô nghe lời mẹ dặn đi." Nhưng tôi vẫn một mực đi, cố tình không để ý, đi đoạn đường vòng qua rừng để ngắm hoa thơm.

Đến giữa khu rừng, tôi hoảng hốt khi bắt gặp một con sói to, nhảy ra từ bụi rậm bên đường và hỏi tôi rằng: "Này, nhóc con, đang tung tăng đi đâu thế?". Điều bộ hống hách của sói khiến tôi sợ hãi vô cùng nhưng vẫn cố trấn an mình và trả lời sói: "Cháu đang đi đến nhà bà ngoại ạ.". Tôi không nghĩ nó âm mưu muốn ăn thịt hai bà cháu tôi nên khi chó sói hỏi nhà bà ngoại đâu, tôi vẫn thật thà trả lời: "Nhà bà ngoại cháu ở bên kia khu rừng này. Ngôi nhà mà có cái ống khói cao títt ấy, chỉ cần đẩy cửa là vào nhà được luôn". Không ngờ khi vừa dứt lời, chó sói bỏ tôi một mình ở đó rồi chạy thẳng một mạch. Tôi mừng rỡ vì thoát được tên sói hung hăng, tranh thủ hái thêm vài bông hoa rồi đến nhà bà. Vừa đến nhà bà thì thật lạ, cửa nhà bà mở toang, không có ai. Tôi gọi bà mãi, không thấy trả lời, bèn tiến vào bên giường, hỏi thăm và thưa với bà mẹ bảo mang bánh sang. Càng nhìn bà, tôi càng thấy lạ, bèn cất tiếng hỏi;

- Bà ơi! Sao hôm nay tai bà to thế?

- Tai bà to để bà nghe cháu nói được rõ hơn.

- Thế còn mắt bà, sao hôm nay mắt bà to thế?

- Mắt bà to để bà nhìn cháu được rõ hơn. Thấy chiếc miệng của bà rất khác so với ngày thường, tôi hốt hoảng hỏi bà trong hoảng sợ:

- Thế còn mồm bà, sao.....sao....sao.. hôm nay mồm bà to thế?

Vừa nói xong, sói ôm ngòàm lấy tôi và nuốt chửng. Tôi vô cùng hãi hùng và hoảng sợ. May sao có bác thợ săn đi quá, đoán rằng sói đã ăn thịt bà bèn mổ bụng hấn và cứu hai bà cháu tôi ra. Tôi và bà ôm nhau vui mừng, cảm ơn bác.

Trên đường về nhà, tôi thấy ân hận vô cùng, hứa từ nay sẽ nghe lời mẹ và không ham chơi nữa.